

Sygn. akt IV CSK 84/16

POSTANOWIENIE

Dnia 30 sierpnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa B. T.
przeciwko W. W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 30 sierpnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 30 września 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**II. przyznaje radcy pr. K. I. ze Skarbu Państwa - Sądu
Apelacyjnego w (...) kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł,
powiększoną o należny podatek od towarów i usług, z tytułu
kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi w
postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 30 września 2015 r., opartej na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego art. 471 w zw. z art. 355 § 1 i 2 i w zw. z art. 734 § 1 k.c., art. 5 k.c. w zw. z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP oraz prawa procesowego art. 278 § 1 i art. 232 zd. 2 k.p.c., powód B. T. uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania jej oczywistą zasadnością wynikającą z naruszenia wszystkich wymienionych w podstawach skargi przepisów.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi, a zatem na przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., skarżący nie uzasadnił twierdzenia o jej wystąpieniu stosowną argumentacją prawną, która zmierzałaby do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.). Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania z powodu jej oczywistej zasadności sprowadza się do powtórzenia podstaw skargi oraz skróconej wersji ich uzasadnienia, pomimo że Sąd Najwyższy wyjaśnił,

iż uzasadnienie wniosku oraz podstaw skargi to dwa niezależne i samodzielne jej elementy konstrukcyjne, które pełnią różne funkcje, wymagają zatem przedstawienia odrębnej i odmiennej argumentacji prawnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52 oraz z dnia 3 grudnia 2003 r., I CK 421/03, Prok. i Pr. 2004, nr 2, poz. 38). Podstawy skargi oraz ich uzasadnienie samodzielnie służą wykazaniu, że skarga jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie, nie zaś, że zasadność ta ma oczywisty, a zatem kwalifikowany charakter. W uzasadnieniu wniosku nie został uwzględniony aspekt „oczywistości” zarzucanych naruszeń prawa, która mogłaby ewentualnie prowadzić do stwierdzenia oczywistej zasadności skargi.

Należy dodać, że skarżący nieskutecznie postawił zarzuty dotyczące naruszenia przepisów o postępowaniu dowodowym bez powiązania ich z ewentualnymi naruszeniami przepisów postępowania apelacyjnego, nie uwzględniając, iż zarzuty skargi powinny odnosić się do postępowania przed Sądem drugiej instancji, a zarzucając naruszenie art. 5 k.c. pominął, iż przepis ten ze względu na swój szczególny charakter pozostawia sądowi meriti margines swobody w zakresie możliwości jego stosowania lub niezastosowania w sprawie.

Z tego względu, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym orzeczono na podstawie § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. 2015 r. poz. 1805).